

Eeuwig samen

Kees Krick

Licentie

Dit werk is gelicenseerd onder de Creative Commons-licentie met als specificatie 'Naamsvermelding - NietCommercieel - GeenAfgeleideWerken 3.0 Nederland licentie'. Dit houdt in dat gebruiker het werk mag kopiëren, verspreiden en doorgeven onder naamsvermelding van de auteur. Commercieel gebruik is niet toegestaan. Bewerken is niet toegestaan. Afwijken van deze licentie is niet toegestaan zonder toestemming van de auteur.

www.keeskrick.com

Illustratie: Laura Krick

1.

‘Geef me één goede reden waarom ik het niet zou doen.’

‘Omdat je mij om toestemming hoort te vragen. Het wordt *altijd* gevraagd. In elk verhaal over duivels dat ik ken wordt zoiets niet opgedrongen, maar wordt er een of andere deal gesloten. Voor wat hoort wat, je kent het wel. En dan nog wat. Ik ben niet dood. Dus je hebt geen zeggenschap over mij. Als ik het niet wil, dan gaat het niet door.’

‘Sta je het toe als ik er netjes om vraag?’

‘Nee. Ik wil het niet. Ga weg.’

‘Hhmm. Klinkt redelijk.’

‘Dus je laat mij verder met rust?’

2.

's Morgens bij het ontwaken haalde ik opgelucht adem. Ik had alleen maar een nare droom gehad. Al snel vergat ik de stem die in mijn hoofd geklonken had, het bizarre voorstel dat de duivel mij 's nachts had gedaan. Tot ik later die dag in de rij van een kassa in de supermarkt stond en ineens een zeldzaam moment van helderheid ervoer. Het was alsof ik uit de droom die dagelijks leven heet ontwaakte. Die euforie was helaas van korte duur. Enkele tellen later werd mijn bewustzijn van binnenuit tegen mijn schedeldak uitgesmeerd. Plotseling was ze daar. De geest van een andere vrouw, die zomaar haar plek in mijn hoofd opeiste en mijn eigen geest ruw in een hoek smeedde.

'Goh, het is hier best ruim!' kirde ze.

'Ik vind het anders knap benauwd!' bracht ik moeizaam uit met mijn interne stem. Ik snakte naar adem in mijn plotseling ingeperkte geestesruimte. Vaag drongen er nog beelden van de buitenwereld tot mij door. Zoals het kassameisje dat zich over de toonbank boog om de klant naast mij iets in het oor te fluisteren, waarop die mijn kant opkeek met een blik alsof ik een besmettelijke of zelfs dodelijke ziekte had. Ik wist dat ik de man gerust zou kunnen stellen. Het was vast dodelijk wat mij overkwam, maar niet besmettelijk.

'Tof van je dat ik een tijdje bij jou in je hoofd mag logeren,' schetterde de tweede stem intussen in mijn hoofd.

Jottum, wat zijn we blij. Ik probeerde de vrouw die mijn hoofd was binnengedrongen te negeren en meteen drong een troebel beeld van buiten tot mij door: caissière en klant die mij aanstaarden. Ik probeerde hun gezichten scherp te krijgen door mij te concentreren, maar daardoor begon ik te tollen op mijn benen. Snel greep ik de rand van de toonbank beet.

'Hij heeft gezopen,' zei het meisje achter de toonbank

De man naast mij propte gehaast zijn boodschappen in een grote tas. 'Welnee. Hij is krankjorum.'

'Ach, hou toch je kop,' zei de gaste in mijn hoofd.

De verkoopster slaakte een verraste kreet en keek mij beschuldigend aan, terwijl de man maakte dat hij de winkel uitkwam. Ik kleurde rood, liet mijn boodschappen achter op de kassaband en verliet in allerijl de winkel. Blijkbaar klonk de stem van de nieuwkomer niet

alleen in mijn hoofd, dus sprak ik haar op straat vermanend toe. Hoe ze het in godsnaam (nee, de duivel, zei ze met haar brutale mond) in haar hoofd haalde – hoe ze het in mijn hoofd haalde – om ongevraagd mijn lichaam te gebruiken. Mijn stem te misbruiken. ‘Maar ik woon hier nu toch ook!’ riep ze verbolgen.

Het was tijd voor huisregels. Duidelijke afspraken om het leefbaar te houden.

‘Maar Duifje zei dat het mocht.’

Een rilling trok langs mijn ruggengraat. ‘Duifje?’

‘Zo noem ik mijn duiveltje.’

‘Duifje. Dat is nou precies de naam die ik bij een wezen uit de hel in gedachten heb.’ Ik zweeg tot een voetganger die mij gebiologeerd aanstaarde buiten gehoorafstand was. ‘Luister. Ik wil niet dat je mijn lichaam gebruikt. Je bent hier te gast. Tijdelijk, laat ik dat nog eens benadrukken. Ik ben hier ook niet blij mee.’

Opnieuw was daar een moment van extreme helderheid. Mijn gast en ik werden alle kanten op geslingerd, draaiden rondjes langs de binnenkant van mijn schedel, als het binnenste van een ei in een centrifuge.

‘Wow!’ klonk het opgewekt. Het was de stem van een onbekende. ‘Het is kleiner dan het in de folder leek, maar wel knus.’

‘Het begint hier anders toch wat aan de krappe kant te worden.’

‘Hoor wie het zegt,’ zei ik verbolgen tegen mijn eerste gast.

3.

Vanaf dat moment waren we dus met zijn drieën. Drie geesten in één hoofd. Het was te belachelijk voor woorden! Had ik je eigenlijk al verteld waarom Duifje, sorry, de duivel mij die nacht een bezoek bracht? Ik schrok mij wezenloos toen ik midden in de nacht ineens een stem hoorde. Met het volume alsof een discotheek zijn deuren had geopend. We voerden een angstaanjagend gesprek.

‘We zitten met een logistiek probleempje,’ zei de stem van de duivel in mijn hoofd. ‘De hel begint aardig vol te raken. Ons recente offensief op aarde begint zijn vruchten af te werpen. We hebben een nieuwe leider gekozen, eentje met frisse ideeën. We waren een beetje vastgeroest. Je kent het wel: oude denkbepelden, te lang vasthouden aan tradities, dat soort dingen. Nu laait er een nieuw vuur op en ik moet zeggen, dankzij Hel 2.0 gaat het stukken beter. En bij succes moet je nu eenmaal uitbreiden.’

‘Succes?’ stamelde ik.

‘Voor mij zit er misschien een bonusje in. Wat een teringzooi maken jullie er op aarde van, dat is wel een complimentje waard! Wij hebben een slechte reputatie, maar laat de mensheid ook maar schuiven! Daar kunnen wij duivels nog wat van leren. Gevolg van ons enorme succes is wel dat de hel de laatste tijd behoorlijk volstroomt. We hebben flink moeten inschikken. Een massale verbouwing staat in de planning en we hebben zelfs een deal met die schurken uit de hemel gesloten om een paar miljard hellezielen uit te wisselen tegen een handvol gevallen engelen die ze daar kwijt willen. Kijk, dat geeft weer even wat verbrande lucht. Het was een idee van een collega uit mijn eigen vuurzee. Hij is nu een rijke duivel en zit de rest van zijn bestaan op vlammen. Afijn, nu gaan we dus uitbreiden.’

‘Uitbreiden?’

‘Dankzij ons succes beleeft de hemel magere tijden. Een leegstand daar, je wilt het niet zien. Ze trekken het niet meer en moeten inkrimpen. Wij pikken alles meteen in, maar het valt vies tegen om zo’n oud stuk hemel op te knappen en er nog iets behoorlijks van te maken – bij Ammagedon, wat vreten ze er mee uit! Daarom hebben we tijdelijk wat extra ruimte nodig. We dachten meteen aan jou.’

In gedachten doorliep ik mijn huis. Ik zag geen mogelijkheden. En al had ik die, dan nóg niet!

Een angstaanjagend gegiechel klonk. ‘Ik bedoel het letterlijk: we denken aan JOU.’

‘Aan mij?’ stamelde ik.

‘We kunnen makkelijk een paar extra zielen in je hoofd plaatsen. Het is maar tijdelijk en je bent niet de enige, want we praten hier over het herplaatsen van miljarden zielen. Vooralsnog denken we aan vijf extra zielen per hoofd, dan krijg je een aardige indruk van de logistieke uitdaging die ons wacht. We houden rekening met een maximum van vijftien zielen per hoofd, mocht het tegenzitten.’

‘Vijftien extra zielen in mijn hoofd!?’

‘Je begrijpt het, een gigantische operatie om al die zielen ordelijk naar de aarde te escorteren, ergens onder te brengen en tijdens de beginfase te begeleiden. We bouwen op dit moment extra doorgangen tussen onze werelden. Die zijn nooit weg, we kunnen ze later altijd nog met fikse winst aan de hemel overdoen.’

Zielen uit de hel in mijn hoofd. Het leek een nachtmerrie. Helaas kreeg ik gelijk. Het wérd een nachtmerrie.

4.

‘Ik mag van geluk spreken,’ zei de nieuwkomer. ‘Ik ben een van de eersten hier en tref ook nog een wonderschone dame aan.’

‘Hou je handen thuis, Casanova!’ riep ze op scherpe toon.

De eerste ruzie in mijn hoofd was hierbij een feit.

‘Laten we elkaar bij naam noemen,’ stelde ik voor.

‘Rebecca. Ik verleid oude rijke mannen, die kort daarop sterven en mij hun geld nalaten.’

‘Jacob. Verkrachter en moordenaar. Dat was ik althans.’

Ook ik stelde mijzelf voor. ‘Rutger. Boekhouder. Nog steeds.’

Ja, we waren een gezellig stel zo bij elkaar.

Het drong plotseling tot mij door dat ik mij nog steeds op straat bevond. Ik bleek pal voor de ingang van een of andere winkel te staan en was bang dat ik onnodig veel aandacht trok.

‘Rebecca, leg jij Jacob de huisregels even uit, dan loop ik ondertussen naar huis.’

Vanuit een benauwd hoekje in mijn hoofd, waar mijn geest zich onvrijwillig had teruggetrokken, probeerde ik in contact te komen met mijn lichaam. Dat ging niet makkelijk. Het voelde onwerkelijk aan, alsof het niet langer mijn lichaam was. Het gevoel alsof een arm of been slaapt, maar dan intenser. Er bevond zich een stalen deur tussen mijn geest en mijn lichaam.

In de weerspiegeling van een winkelruit zag ik tot mijn grote schrik dat ik als een slecht afgestelde robot naar huis marcheerde. Wat zouden voorbijgangers van mij denken? Eindelijk in mijn portiek aangekomen botste ik bijna tegen de buurvrouw op, een mooie slanke studente met bruin haar, op wie ik stiekem een oogje heb.

‘Hé Rutger,’ riep ze verrast. ‘Wat zie je bleek?’

‘Misselijk,’ mompelde ik, terwijl ik doorliep naar mijn voordeur. Ik waadde door stroop, mijn benen wilden niet. Het was als het wegrennen voor een monster in een nachtmerrie: wel willen maar niet kunnen. Nog erger, mijn hand kwam ongewild in beweging en koerste regelrecht op het goedgevormde achterwerk van mijn buurvrouw af!

‘Jacob!’ galmde de stem van Rebecca plotseling door mijn hoofd. ‘Blijf met je poten van haar achterwerk af! Denk aan de huisregels!’

Abrupt verdween de dwingende kracht die mijn lichaam in zijn greep hield. Mijn arm viel slap langs mijn lichaam. Mijn benen gehoorzaamden weer en ze lanceerden mij richting deur. Ik keek over mijn schouder. Buurvrouw Sylemiene stond als aan de grond genageld, haar lichaam scherp afgetekend tegen het daglicht. Ze staaarde mij met een vreemde blik in haar ogen aan.

5.

Sylemiene had droeve ogen en toonde een en al medeleven. ‘Mijn vriend Jan-Thomas studeert psychologie, ik zal vragen of hij een keer met je wil praten.’

Ik voelde daar weinig voor – en in mijn hoofd riepen twee andere stemmen om het hardst dat ik het vooral niet moest doen. We zaten inmiddels bij mijn buurvrouw thuis in de woonkamer, nadat ik blijkbaar voor mijn eigen deur in elkaar was gezakt.

Ze boog zich voorover en pakte mijn hand en ik keek schaamteloos in haar blouse. ‘Wees niet bang, hij zit in zijn laatste jaar, dus hij is het al bijna. Alleen nog afstuderen, dat is alles.’

Alsof het zo was afgesproken, zwaaide op dat moment de deur van de kamer open en verscheen een knappe jongeman in de deuropening. Fronsend keek hij mij aan, keek toen omlaag, zag mijn hand die liefdevol tussen haar slanke handen zat ingeklemd.

Ze veerde op. ‘Jan-Thomas! Je komt als geroepen. Buurman - hoe heet je eigenlijk - heeft hulp nodig. Ik dacht gelijk aan jou.’

‘Dat zie ik.’

Ik schudde zijn hand en noemde mijn naam. Hij knikte minzaam.

‘Ik wil hem hebben!’ krijste Rebecca in mijn hoofd. ‘Hij is lekker. Wel een beetje groen, jongemannen zijn taai en sterven minder makkelijk, dat is wel een nadeel.’

Jacob zei grommend: ‘Ach, wat nou, ik heb al veel van dat soort jochies omgelegd.’

‘Jij blijft met je tengels van hem af,’ krijste ze.

‘Ho ho, het zijn mijn tengels!’ riep ik fel. Iets te fel – en vooral te hard.

Twee hoofden schoten mijn kant op. ‘Wat?’ vroegen Sylemiene en Jan-Thomas in koor.

6.

Ik lag op mijn buik op een deinend vlot. De zee was rustig en kalm. Golfjes kabbelden tegen het hout en de zon scheen op mijn rug. Ik voelde de warmte en voelde mij loom, slaperig. De golven tilden mij op en lieten mij weer zakken, rustig en vredig, ritmisch op en neer. Een golfje water spoelde over het hout, nat en heet. Op en neer deinde het vlot. Mijn handen lagen ontspannen naast mij op het hout. Ineens was daar een splinter, die diep in mijn vlees doordrong.

Een ijselijke gil klonk. Ik opende mijn ogen en staarde in de verschrikte ogen van Sylemiene, die onder mij lag. Ik voelde een felle pijn in mijn hand en zag bloed. Ze had me in mijn hand gebeten en het op een gillen gezet zodra ik in een reflex mijn hand van haar mond wetrok. Ik slaakte een kreet en sprong op. Godverdomme! Het naakte lijf van Sylemiene kwam van onder mij tevoorschijn. Er zat bloed op haar lippen. Mijn bloed.

In paniek gilte ik: ‘Rebecca! Help me!’

Ik voelde een aanwezigheid in mij ontwaken. ‘Jezus! Jacob, dat hadden we niet afgesproken!’

‘Jacob? Afgesproken?’ Ik zei het zonder dat de werkelijke betekenis tot mij doordrong.

Sylemiene keek mij in doodsangst aan en probeerde bij mij weg te kruipen.

Plotseling drong het tot mij door. Terwijl ik thuis lekker lag te slapen, had Jacob de macht over mijn lichaam overgenomen! Midden in de nacht had hij mij naakt mijn huis uit doen sluipen, had een slot geforceerd en was haar slaapkamer binnengedrongen.

Hij - ik bedoel ik - had de buurvrouw verkracht!

‘Je zou me mijn gang laten gaan, Rebecca,’ tierde Jacob in mijn hoofd. ‘Nu moet ik haar wel vermoorden.’

Ik voelde hoe Jacob mijn handen naar voren dwong. Sylemiene piepte en maakte zich zo klein mogelijk.

‘Doe haar alsjeblieft niets!’ riep ik met mijn interne stem tegen de aanwezigen in mijn hoofd, maar ze negeerden mij volkomen.

‘Je had beloofd dat ik eerst hem mocht hebben, voor jij haar...’ zei Rebecca alsof haar een groot onrecht was aangedaan. Ze doelde natuurlijk op het vriendje van Sylemiene, die Jan-Thomas.

‘Ik maak haar nu meteen af, daarna zoek je hem maar op,’ zei Jacob op verzoenende toon.

‘We weten niet waar hij woont,’ zei Rebecca.

En juist op dát moment had ik een heel rare ervaring. Ik werd duizelig en zag allerlei beelden uit mijn schooltijd, maar ook van enkele recente voorvallen. ‘Blijf godverdomme uit mijn geheugen!’ riep ik met het schuim rond mijn mond tegen Rebecca. ‘Je zit in mijn herinneringen te wroeten! Denk toch aan de huisregels, hoe kunnen we samenleven als iedereen maar wat doet!’ Te laat besepte ik mijn fout. Sylemiene schokschouderde en beefde als een rietje. Ik had alles hardop geroepen, in plaats van in mijn hoofd. ‘Niemand raakt haar aan!’ vervolgde ik met mijn lippen op elkaar geperst. Mentaal praten ging mij steeds moeizamer af. ‘We doen even helemaal niets.’ Ik dacht een tel na. ‘Tot ik weet hoe we uit deze situatie komen.’

Een metalig geluid klonk. Er werd een sleutel omgedraaid en de voordeur ging open.

Rebecca slaakte een opgewonden gillette. ‘Daar is ‘ie! Ik voel het.’

Jacob dwong me om naar Sylemiene te kijken. Ik voelde zijn lust in mij branden. Buurvrouw las het in mijn ogen en kromp nog verder in elkaar. Ik rilde en wilde alles aan haar uitleggen, dat niet ik het was die dit deed, maar...

Het was tijd om snel te handelen. Jan-Thomas kwam thuis en Sylemiene was nog te verdoofd om te reageren, maar feit was dat ze elk moment kon gaan gillen. Een ander feit was dat haar vriend elk moment de slaapkamerdeur kon openen en dan mij hier zou aantreffen.

Als een legercommandant beval ik mijn mensen: ‘Rebecca, jij stopt een sok in Sylemiene’s mond en knevelt haar. Jacob, jij zorgt er voor dat Jan-Thomas de slaapkamerdeur niet open krijgt. Ikzelf verlaat het huis via het raam aan de achterkant, loop via de steeg naar de straatkant, lok Jan-Thomas terug naar de voordeur en hou hem daar aan de praat.’

‘Ondertussen slepen wij Sylemiene via de achterdeur het huis uit en verbergen haar in jouw huis,’ zei Jacob spottend.

‘Uitstekend!’ riep ik.

‘Het kan niet,’ zei Rebecca dof.

Ik zag geen probleem. Het was een mooi plan. Het was mijn plan. ‘Waarom niet?’

Het bleef stil in mijn hoofd.

Stilte leidt vaak tot nieuwe inzichten. Pas toen de deurklink bewoog zag ik de zwakke plek in mijn plan.

7.

De deur ging op een kier. Een streep licht streek langs de muur. Een hoofd verscheen om de hoek. ‘Syl!’ vroeg een stem.

Gesterkt door Jacob’s geest gaf ik een harde mep tegen zijn kaak. Jan-Thomas knalde achteruit en trok de deur met zich mee. Ik rende achter hem aan, sprong bovenop hem. Jacob tilde mijn vuist op en liet hem met kracht omlaag suizen. Maar Rebecca remde de vuist juist weer af en legde mijn arm vervolgens liefdevol om zijn nek. Jacob besloot tot een fatale kopstoot over te gaan, dus ik bereidde mij voor op een knallende hoofdpijn en sloot alvast mijn ogen. Opnieuw kreeg Rebecca de overhand en liet mijn lippen zachtjes op die van Jan-Thomas neerdalen. Een schok ging door mijn lichaam toen ik zijn vochtige mond voelde en ondanks mijn gesloten ogen, deed mijn fantasie mij kokhalzen.

‘Gatver,’ mompelde Jacob afkeurend.

‘Betoverend,’ smachtte Rebecca.

‘Mag hij nu dood?’ klaagde Jacob, ‘dan kunnen we terug naar Sylemiene.’

Dat laatste was niet nodig, want ze had ons al gevonden. Een luid krakend geluid klonk en een felle pijscheut dreunde door mijn hoofd. Ik sloeg tegen de vloer en scherven aardewerk vlogen in het rond. Snel schoot ik weer overeind, dankzij de jagersinstincten van Jacob. Ik betastte mijn pijnlijke nek. Bevend stond ze voor mij, in een hand hield ze de telefoon waarmee ze ongetwijfeld het alarmnummer had gebeld.

Ineens vlogen mijn benen onder mijn lijf vandaan en viel ik languit naast Jan-Thomas op de grond. Hij had mij met een maaiende beweging van zijn benen ten val gebracht. De jongen wierp zich op mij en begon met zijn vuisten tegen mijn hoofd te beuken. Ik lag weerloos onder zijn lichaam en mijn gezicht veranderde in een moeras van bloed.

‘Doe iets!’ riep ik vertwijfeld tegen Jacob. ‘Hij vermoordt mij, ik bedoel ons.’

Sylemiene begon tegen mijn benen te schoppen.

‘Goed gedaan, gastheer,’ riep Rebecca met een van pijn doortrokken stem. ‘Praat liever tegen ons en niet tegen haar! Nu helpt zij hem, in plaats van wij jou!’

‘Normaal heb ik altijd een stevig slagmes bij me,’ klaagde Jacob, ‘maar hier is vast alleen een nagelvijl in huis.’

Opnieuw haalde Jan-Thomas uit en hij brak mijn neus. Jacob gilte het uit. Nou ja, in ieder geval was ik niet de enige die pijn leed.

Er klonken sirenes en voor het raam verscheen een blauw pulserend licht. Het schoppen tegen mijn benen hield abrupt op en in een waas zag ik Sylemiene, die snikkend de kamer uit wankelde, in de richting van de voordeur. Voorovergebogen, met haar handen tegen haar buik geklemd. Jan-Thomas keek op, heel even, maar lang genoeg voor Jacob om in actie te komen. Ineens lag ik bovenop hem en mijn vuisten kwamen op Jan-Thomas neer. In een waas van haat en woede liet ik Jacob zijn gang gaan. Een slecht idee, maar een kleine afstraffing had Jan-Thomas wel verdiend vond ik. Alleen bleef Jacob maar doorgaan. In een snel ritme kwamen mijn vuisten neer op zijn gezicht. Iemand trok aan mijn haren, wilde mij van mijn slachtoffer af trekken. Het was vast de politie, het zou nu allemaal snel voorbij zijn.

‘Vieze gluurder! Ik zag het wel, telkens als ik in de tuin lag!’

Ik was verbaasd opnieuw de stem van Sylemiene te horen. Ze was teruggekeerd om haar vriend te hulp te schieten, terwijl ze beter door had kunnen lopen om de voordeur te openen! Daar werd nu woedend op gebonsd, bevelende stemmen klonken in het portiek en ook het geluid van hout dat versplinterde.

‘Ga!’ riep het lichaam onder mij tussen twee beuken door. ‘Laat ze dan toch binnen, mens.’

Opnieuw kwam Sylemiene in beweging.

Jacob hervatte de aanval en dit keer omsloten mijn handen de keel van Jan-Thomas. De jongen piepte, staarde met uitpuilende ogen omhoog en stribbelde hevig tegen. Maar dat werd snel minder. Hij zag er gebutst uit en bloed stroomde van zijn gezicht op de grond. Ik vond dat het genoeg was en beval Jacob te stoppen.

Maar hij reageerde niet. Ik voelde zijn kwaadaardige aanwezigheid, maar kon hem niet bereiken. Mijn handen verstevigden de wurgende greep zelfs nog. Ik had geen enkele controle over mijn lichaam. Ik wilde Rebecca te hulp roepen, maar zij had zich jammerend in een hoekje van mijn hoofd teruggetrokken. Ze mocht in haar leven dan heel wat echtgenoten hebben omgebracht, dat gebeurde blijkbaar niet op zo’n brute manier.

Ineens was er weer dat heldere moment. Rebecca, Jacob en ik vlogen allemaal een andere kant op en dit keer was het verpletterende gevoel heviger dan ooit. Bijna werd ik via mijn

oogkassen mijn schedel uitgeperst om voor altijd in het niets op te lossen. Mijn spieren verslaptten en ik viel als een zoutzak bovenop Jan-Thomas, die nog maar amper ademhaalde.

Ik schrok van de onbekende stemmen die ik hoorde. ‘Hallo! Wij zijn Klaas en Karel, twee parkeerwachters uit Amsterdam.’ De stemmen galmden door mijn hoofd. ‘Wij... Oei!’ Ze vielen abrupt stil toen ze zagen in welke nieuwe hel ze terecht waren gekomen.

Vanaf dat moment waren er vijf geesten in mijn hoofd. Ik telde mezelf al gewoon mee, ik had niet de indruk dat mijn lichaam nog exclusief aan mij toebehoorde. Versuft stond ik op, mijn hoofd barstte zowat uit elkaar. Aan de binnenkant door overbevolking, van buiten door hoe ik was toegetakeld. Mijn wereld bestond alleen nog uit pijn en wanhoop.

Ik zag een beweging en een flikkering. Voor mij stond Sylemiene met een keukenmes in haar hand. Hoe was het mogelijk, opnieuw had ze haar redders niet binnengelaten en ze had ze nog wel zelf gebeld! Ze stapte dreigend op mij af, terwijl bij de voordeur het dreunen en kraken in hevigheid toenam.

Ineens was ik het zat. Ik zag geen uitweg meer. Opgezadeld met onuitgenodigde zielen die ik niet in de hand had en die mijn lichaam te pas en vooral te onpas misbruikten. En nu ook nog twee nieuwelingen erbij, die vast van alles op hun kerfstok hadden. Wie weet wat mij nog meer te wachten stond! Het moest afgelopen zijn.

Ik sommeerde de duivel om met mij te komen praten en mijn hoofd op orde te brengen. Alleen had ik geen idee hoe ik hem kon oproepen. Jacob begon inmiddels uit zijn verdoving te ontwaken, maar Rebecca gaf nog geen teken van leven. Karel en Klaas waren met stomheid geslagen en hadden zich apathisch onderin mijn hersenstam verschanst. Ik verzamelde al mijn kracht en moed, deed een paar snelle stappen, wierp mij in de armen van Sylemiene en drukte mij stevig tegen haar aan. Ze staarde mij verbaasd aan. Hoewel ontzet eigenlijk een betere omschrijving is. Het mes hield zij nog altijd stevig vast, zodat het diep in mijn buikholte doordrong. Ik verwelkomde de gruwelijke pijn. Het was eerder een bevrijdend gevoel dan een kwelling.

En opeens was hij daar. Duifje.

‘Hallo allemaal, zijn jullie inmiddels aan elkaar gewend? En kunnen er nog een paar bloeddorstige zielen bij?’ Ik voelde hem verstarren. ‘Bij Ammagedon!’ bracht hij met schorre stem uit. Nog voordat ik kon reageren, was de duivel weer verdwenen.

Nou ja, wat maakte het nog uit. Ik omarmde Sylemiene, drukte haar stevig tegen mij aan en liet mij achterover vallen. Ze viel bovenop mij en heel even drukte haar volle gewicht op mijn lichaam. Het mes deed zijn werk binnenin mij. ‘Sorry,’ mompelde ik. Opgelucht liet ik haar los. Ze rolde van mij af, kroop weg en staaarde naar het heft dat schuin uit mijn buik stak.

Een voor een voelde ik de zielen uit mijn hoofd wegglijpen. Ze verdwenen als water door een afvoerputje. Eindelijk was ik weer alleen in mijn hoofd. Zelf verliet ik als laatste mijn lichaam, juist op het moment dat agenten de kamer binnenstormden.

8.

Ik heb geen idee hoe lang ik in het Grote Zwarte Niets heb vertoefd, maar plotseling lijkt iemand aan onzichtbare knoppen te draaien. Ik begin geluiden te horen, ruik vreemde luchtjes, voel huid tintelen. Dan druppelen de eerste visuele beelden binnen. Ook voel ik een aanwezigheid. Ik neem er zelfs meerdere waar. Om mij heen bevinden zich zo'n twintig zielen, schat ik. Een bonte verzameling moordenaars en verkrachters. Bevind ik mij na alles wat er gebeurd is nu in de hel?

Het is nogal verwarrend voor mij. Want ik voel ook nog een ander soort aanwezigheid. De ziel van een levend mens. Heb ik de gruwelen dan toch overleefd, ben ik op een of andere manier gered? Nee, ik weet zeker dat ik dood ben. Dankzij Sylemiene's mes ben ik aan een geestelijke marteling ontsnapt, kon ik vluchten uit mijn eigen overvolle hoofd.

Pas dan dringt tot mij door waar ik mij bevind. Al die moordenaars, verkrachters en ikzelf, zitten samen in één hoofd opgesloten. Tot overmaat van ramp verschijnt plotseling ook nog een oude bekende. Het is de duivel. Zijn donderende basstem richt zich tot ons. 'Beste aanwezigen, zorg er ditmaal voor dat jullie de levende ziel volledig in bedwang houden. Werk als een team. Zorg ervoor dat jullie deze woonruimte lang kunnen benutten. Pas goed op nieuwkomer Rutger, want hij heeft het land der levenden al eerder vrijwillig verlaten.'

Met afgrijzen peil ik de aanwezigen in dit overvolle hoofd. Onder hen is Rebecca en verderop ontwaar ik Jacob die mij met spottende gedachten bekogelt. Pas nu besef ik dat ik mijn eigen lichaam kon ontvluchten, maar dat ik vanaf nu eeuwig gevangen zit.

2004-2011 Kees Krick

Illustratie: Laura Krick

www.keeskrick.com